

Arrest

**nr. 240 604 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoeker werd gehoord op 30 april 2019 en op 10 september 2019.

1.3. Op 31 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren te Benghazi, Libië, waar u van uw geboorte tot eind 2014 à begin 2015 in Fuehat Gharbia verbleef. Omwille van de komst van Haftar vluchtte u eind 2014 à begin 2015 naar Tripoli, waar u vervolgens tot aan uw vertrek uit Libië op 1 augustus 2017 verbleef. U bent tot het hoger middelbaar naar school gegaan, maar omwille van de oorlog diende u uw studies stop te zetten. Hiernaast had u een handel in kledij en draaide de zaak goed tot aan de komst van Haftar.

Begin 2011 brak de revolutie tegen Kadhafi uit, waarna u zich besloot als vrijwilliger aan te sluiten bij de rebellen van 17 februari. Meer specifiek had u zich aangesloten bij Katibat Shuhada Libya al-Hurra (de Libische Vrije Martelaarsbrigade) onder leiding van Wissam bin Hamid. In het begin was dit louter een vreedzame beweging, maar naarmate de revolutie vorderde nam deze groepering de wapens ter hand en werd het een militaire verzetsbeweging. Hoewel u mee ging naar het front, zou u zelf echter nooit deelgenomen hebben aan de gevechten. U hielp bij het verzorgen van de gewonden, het laden van de wapens en het doen van de afwas en bevoorradings. Na de oorlog tegen Kadhafi werd een algemene brigade opgericht voor de rebellen en werd uw groepering opgenomen in Da'ara Libya (Libya Shield). Zelf werd u in 2012 verkozen tot commandant binnen Da'ara Libya en werd u verantwoordelijk voor een eenheid. In deze hoedanigheid was u verantwoordelijk voor de veiligheid in enkele wijken van Benghazi, dit o.a. door middel van het plaatsen van controleposten/checkpoints, het doorzoeken van auto's en het uitvoeren van patrouilles en arrestaties. Indien er grotere problemen waren dienden jullie de eenheid 'huiszoekingen' op te roepen, waarna hun gemaskerde mannen naar de plaats van het incident kwamen om het probleem op te lossen. Zij gingen echter brutaal te werk en als zij tussenkwamen werden de verdachten ofwel gearresteerd ofwel meteen gedood. Uw eenheid ging vreedzamer en respectvoller te werk, maar als jullie aangevallen werden dan schoten jullie ook terug. Desalniettemin werden er binnen uw eenheid ook fouten gemaakt en werden er soms mensen gedood. Jullie hadden ook lijsten van gezochte personen en als jullie iemand hiervan tegenkwamen, dan arresteerde uw eenheid deze persoon en werd de persoon overgebracht naar het hoofdkwartier. Indien een gewone persoon opgepakt werd, dan kwam hij al na drie dagen vrij. Als de gearresteerde persoon echter een IS-strijder of terrorist was, dan werd deze op het hoofdkwartier ofwel meteen gedood ofwel zwaar gefolterd en nadien gedood.

In 2014 fuseerde Da'ara Libya met een aantal andere brigades en vormden zij de Majlis Shura Thuwar Banghazi (Benghazi Revolutionary Shura Council). In 2014 begon Haftar ook aan zijn offensief in Benghazi, waardoor u eind 2014 à begin 2015 besloot naar Tripoli te vluchten. Als lid van de rebellen van 17 februari vreesde u immers geïnterviewd te worden door Haftar. Uw naam zou op een lijst van gezochte personen van Haftar staan, waardoor u vreesde ontvoerd, opgesloten en gedood te worden. Daarenboven werd u in Tripoli ook lastiggevallen omwille van uw herkomst. Uit schrik dat er iets met u of uw familie zou gebeuren besloot u Libië preventief te verlaten. Op 1 augustus 2017 verliet u Libië en reisde u vanuit Misrata met de boot naar Italië. Via Zwitserland reisde u vervolgens verder naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Omdat uw vingerafdrukken in Italië afgenomen werden, kreeg u in Duitsland echter een weigering conform de Dublinverordening. Na vijf of zes maanden verliet u Duitsland en reisde u verder naar België. U kwam hier aan in februari 2018, maar omdat u eerst tevergeefs naar Londen probeerde door te reizen diende u hier pas op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie voor van volgende documenten: een medisch attest, een attest van Human Rights Solidarity, uw lidkaart van Katibat Shuhada Libya Al-Hurrada, uw paspoort, rijbewijs, geboorteakte en foto's en video van uw activiteiten voor de rebellengroepering.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en het door u voorgelegde attest blijkt immers dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in

het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS I, p. 3 en 23 en CGVS II, p. 3 en 18). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest door Khalifa Haftar en zijn leger vervolgd te worden omwille van de opeenvolgende functies die u bekleed heeft bij de revolutionaire gewapende groeperingen Katibat Shuhada Libya al-Hurra (de Libische Vrije Martelaarsbrigade) en Da'ara Libya (Libya Shield), hetgeen door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt bevonden (CGVS I, dd. 30 april 2019, p. 7, 11 en 15-23 en CGVS II, dd. 10 september 2019, p. 5-11). U legt over uw lidmaatschap van bovenstaande revolutionaire groeperingen gedetailleerde en coherente verklaringen af. Volgens de 'UNHCR Position on Returns to Libya (Update II)' van september 2018 dienen individuen die zich tegen een partij in het Libisch conflict verzetten of als zodanig worden beschouwd en leden van de veiligheidsdiensten, waartoe Da'ara Libya gerekend kan worden, te worden beschouwd als een risicoprofiel. Gelet op uw profiel, de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie, uw werklocatie en de specifieke taken die u tijdens uw dienst heeft opgenomen, is het eveneens geloofwaardig dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw politieke overtuiging, zijnde een voormalig lid van de revolutionaire groepen van Benghazi en opposant van Khalifa Haftar.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een terechte vrees voor vervolging dient, gezien uw profiel en de specifieke groepering/dienst waarvoor u werkzaam was, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome.

De uitsluitingsclausule is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

Uit algemene informatie blijkt dat verschillende revolutionaire groeperingen in Libië ('thuhwar'), waartoe ook Katibat Shuhada Libya al-Hurra en Da'ara Libya (Libya Shield) kunnen worden gerekend, zowel tijdens als na de oorlog tegen Khadafi, op systematische wijze personen onrechtmatig arresteerden en in hechtenis hielden voor een onbepaalde periode zonder proces. In de verschillende detentiecentra van deze gewapende groeperingen werden gevangenen onderworpen aan folteringen, mishandelingen en executie. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van onder andere de VN-

mensenrechtenraad, de VN-ondersteuningsmissie in Libië (UNSMIL), het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties (OHCHR), Amnesty International en het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voor dat de verschillende revolutionaire groeperingen in Libië, waaronder de groeperingen waar u toe behoorde, zich schuldig hebben gemaakt aan **ernstige en systematische schendingen van mensenrechten**. In tal van rapporten wordt voorts het volledige gebrek aan controle op dergelijke groeperingen, alsook de cultuur van straffeloosheid aan de kaak gesteld. Deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid. Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... **(a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.**"

In casu is uw betrokkenheid bij de Katibat Shuhada Libya al-Hurra en Da'ara Libya geloofwaardig. Tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS beschreef u gedetailleerd en op coherente wijze uw activiteiten voor deze groeperingen. Aangezien u verschillende jaren actief was binnen bovenstaande groeperingen en u vanaf 2012 als commandant een verantwoordelijke functie had binnen Da'ara Libya dient dan ook onderzocht te worden of bovenvermelde uitsluitingsgronden op u van toepassing zijn.

Opdat er van deelneming aan een in Artikel 1, paragraaf F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, nr.18). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met **kennis van de praktijken** en de verzoeker **hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde**. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in 2011 vrijwillig aansloot bij de Katibat Shuhada Libya al-Hurra (de Libische Vrije Martelaarsbrigade) om te strijden tegen Khadafi, u in 2012, na de oorlog tegen Khadafi, verkozen werd tot commandant bij Da'ara Libya (Libya Shield) en u deze verantwoordelijke functie vervolgens enkele jaren uitoefende (CGVS I, p. 15-19 en CGVS II, p. 5-11). In uw hoedanigheid van commandant was u de bevelhebber van een eenheid en verantwoordelijk voor de veiligheid in enkele wijken van Benghazi, dit o.a. door middel van het plaatsen van controleposten/checkpoints, het doorzoeken van auto's en het uitvoeren van patrouilles en arrestaties (CGVS I, p. 17-19 en CGVS II, p. 6 en 10-17).

Gezien bovenstaande vaststelling dat u gedurende een periode van bijna vier jaar bij de Katibat Shuhada Libya al-Hurra en Da'ara Libya werkzaam was en het feit dat de dienst waarvoor u werkzaam was zich schuldig maakte aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen, in casu onder meer willekeurige en onrechtmatige arrestaties, onrechtmatige detentie, executies en folteringen, dient

vervolgens onderzocht te worden of u een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd bij het plegen van de hierboven beschreven misdrijven.

In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

Vanaf 2012 was u, als lid van de Katibat Shuhada Libya al-Hurra, actief binnen Da'ara Libya (Libya Shield), een koepelorganisatie van verschillende gewapende groeperingen die instond voor de veiligheid in Benghazi. U geeft aan dat u verkozen werd tot commandant van een eenheid en u verantwoordelijk was voor de veiligheid in enkele wijken van Benghazi. U had de leiding over een hele eenheid die politietaken uitvoerde, zoals het plaatsen van checkpoints, het doorzoeken van auto's en het uitvoeren van patrouilles. Uw eenheid stond in voor het oplossen van veiligheidsincidenten en ging in bepaalde gevallen ook over tot het uitvoeren van arrestaties, al diende u in het geval van complexere of grotere incidenten beroep te doen op een gespecialiseerde eenheid. Uit uw verklaringen blijkt dat deze eenheid zeer brutaal te werk ging en er slechts twee opties waren indien zij tussenkwamen: ofwel werd men gearresteerd ofwel werd men ter plekke geëxecuteerd. U geeft hierbij aan dat de aangehouden personen overgebracht werden naar de gevangenis van Al-Kuweifiya, een gevangenis waar volgens het OHCHR gedetineerden het slachtoffer werden van foltering, mishandeling en onmenselijke detentieomstandigheden. Ook haalt u een voorbeeld aan van een gewapende man die door deze eenheid werd doodgeschoten nadat hij zijn handen omhoog had gehouden en zijn wapen had weggegooid. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich bewust was van de reputatie van deze groepering en de tactieken die zij toepasten (CGVS I, p. 17-19 en CGVS II, p. 6 en 10-17). Door beroep te doen op deze specifieke eenheid indien een veiligheidsprobleem te groot werd voor uw eigen eenheid, u belde deze groepering zelf op, heeft u aldus een individuele en substantiële bijdrage geleverd aan de wanpraktijken die door deze eenheid gepleegd werden.

Hiernaast haalt u ook aan dat uw eenheid in bepaalde gevallen ook zelf personen arresteerde. De door uw eenheid gearresteerde personen werden vervolgens overgebracht naar het hoofdkwartier in Boutisira, waar hun zaak verder werd onderzocht. Volgens u zou een gewone persoon doorgaans na drie dagen terug vrijgelaten worden, maar indien het ging om terroristen werden zij ofwel meteen gedood ofwel eerst gefolterd en dan gedood. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u duidelijk op de hoogte was van het gegeven dat bepaalde arrestanten riskeerden om mishandeld, gefolterd en geëxecuteerd te worden wanneer zij overgebracht werden naar het hoofdkwartier in Boutisira en u middels uw handelen bovenstaande misdrijven vergemakkelijkte (CGVS II, p. 10-17).

Gelet op het gegeven dat de verschillende revolutionaire groeperingen in Libië zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het gegeven dat u verschillende jaren in een verantwoordelijke positie voor een dergelijke groepering, met name Da'ara Libya (Libya Shield), werkzaam was; u doorheen uw carrière persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk resulteerden in de foltering, mishandeling en (buitengerechtelijke en standrechtelijke) executie van arrestanten, dient er te worden besloten dat u handelde met kennis van zaken en u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die van 2012 tot 2015 op systematische wijze door Da'ara Libya (Libya Shield) in Libië werden gepleegd. Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F (a) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.

U bracht geen afdoende verschoningsgronden aan. U trad vrijwillig toe tot de Katibat Shuhada Libya al-Hurra en Da'ara Libya en bleef ook gedurende een periode van drie jaar werkzaam voor deze groepering. Hoewel u aangeeft dat u enkel mensen moest helpen en u zelf nooit iemand ontvoerd, gefolterd of gedood hebt (CGVS II, p. 18), was u klaarblijkelijk wel op de hoogte van de ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen waaraan uw groepering zich schuldig maakte en weerhield dit u er niet van om actief te blijven binnen uw groepering en dezelfde taken te blijven uitvoeren. Het

was pas nadat Haftar Benghazi besloot aan te vallen, dat u besloot de groepering te verlaten (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar hoe u zich voelde bij het gegeven dat mensen die u arresteerde later eventueel gefolterd of gedood werden, geeft u aan dat u dat erg zou vinden bij een gewone persoon maar u bij een terrorist hier niet kwaad over zou zijn (CGVS II, p. 16). Deze verklaring vormt echter geenszins een verschoningsgrond voor uw daden. Daarenboven dient hierbij opgemerkt te worden dat de zogenaamde terroristen die door uw groepering werden gearresteerd, gefolterd en/of geëxecuteerd, geenszins door middel van een juridisch proces veroordeeld waren en er hier hoogstens gesproken kan worden over personen die verdacht werden van terroristische activiteiten. In dit verband dient bovendien gewezen te worden op het gegeven dat u zelf melding maakte van een voorbeeld waarbij een zogenaamde IS-strijder op het hoofdkwartier in Boutisira geëxecuteerd werd, maar u niet wist of dit daadwerkelijk zo was. Hoewel u dit met uw eigen ogen meegemaakt had, zou u na dit incident enkel vijf dagen niet meer naar het hoofdkwartier zijn gegaan (CGVS II, p. 17). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat er in uw geval allerminst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig was aan de door Da'ara Libya (Libya Shield) gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden, elementen die momenteel niet ter discussie staan. Voorts beschrijven ze ook uw medische en psychologische toestand. Geen van de documenten toont echter aan dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Libië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Libië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 1F van het Verdrag van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en

de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) Dat echter alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat het relaas die als grondslag dient voor de beoordeling van de aanvraag tot internationale bescherming niet voldoende coherent is om tot de beslissing van het CGVS te komen ;

Zo heeft de raadsman van de verzoekende partij een duidelijke verwarring bemerkt.

Dat de lezing van de verschillende verklaringen van de verzoekende partij inhoudelijk tegenstrijdigheden en ongerijmdheden bevatten, die een duidelijke weergave zijn van de verwardheid waarin de verzoekende partij verkeert.

Dat een eerste aangehaalde tegenstrijdigheid betrekking heeft tot de groep rebellen waartoe de verzoekende partij behoorde, nl die van 17 oktober waartoe zij beweerde te behoren.

Zij heeft bij elk interview gemeld deel te hebben gemaakt van de rebellengroep van 17 oktober die deelnam aan de revolutie van 2011 (Interview 30/04 p.7)

Dat het echter merkwaardig is hoe zij deze groep beschrijft : Zij stelt vooreerst dat haar volgende groep , nl Da'ara Libya met de rebellen van 11 februari goed overeen kwam en dat zij zelfs als broers samenwerkten.

Dat zij zelf nader bepaalt dat Da'ara Libya INTEGENDEEL MET SOMMIGE GROEPEN HELEMAAL NIET GOED OVEREENKWAM , en dat zij als voorbeeld voor zo een groep de rebellengroep van 17 februari citeert.... (Interview 10/09 p.10).

Zij verklaart zelf dat al deze groepen hun vijand waren et onder de leiding stonden van commandant Haftar.

Dat deze tegenstrijdigheden de ernst van de verwarring van de verzoekende partij tijdens het interview bewijst.

Dat hetzelfde zich herhaalt wat de wapens betreft. De verzoekende partij heeft uitdrukkelijk verklaard dat zij degelijk een wapen droeg doch enkel voor haar persoonlijke veiligheid te garanderen (Interview 10/09 p.6 et Interview 30/04 p.16).

Zij legt tevens uit dat zij verantwoordelijk was voor de veiligheid van de mannen die onder haar orders waren. (Interview 10/09 p.6).

Zij benadrukt verder dat zij nooit verlangen heeft de wapens te nemen doch dat zij hiertoe gedwongen werd

Dat aangehaald wordt dat de verzoekende partij het eens over een geweer , gewoon geweer heeft en dan plots over een kalachnikov (Interview 10/09 p.7). Dat verder ook aangehaald wordt dat hij de merk van haar eigen geweer niet weet te zeggen maar dat zij wel specificiteiten van een geweer kan aangeven, nl het geweer waarmee het leven aan een persoon ontnomen werd. (Interview 30/04 p. 16).

De verzoekende partij is weinig geschoold en haar niveau is laag.

Zij kon het precieze type wapen vermelde waarmee iemand gedood werd, precies omdat het voorval voor haar een trauma was

Dat de verwarring van de verzoekende partij zodanig ernstig was dat men eer redelijk aan mag twijfelen dat de verzoekende partij zomaar van het voordeel van de cncventie van Geneve kan worden uitgesloten.

Destemeer wanneer dient te worden vastgesteld dat het CGVS voor het grootste deel zijn motivering steunt op algemeenheden die echter niet persoonlijk op de situatie van de verzoekende partij betrekking hebben.

Dat het CGVS echter zelf verwijst naar het oordeel van het Hoog Commissariaat, dat stelt dat mensen die deel uitmaakten van de groeperingen waartoe de verzoekende partij toebehoorde, een bijzonder risico profiel vertonen in geval van terugkeer naar Libye, hetzij een staat waar de doodstraf nog van toepassing is... en waar talrijke extra gerechtelijke executies plaat vinden;

Dit houdt ook in dat het Hoog Commissariaat geenszins van oordeel is dat elkeen die tot die groeperingen behoorde dient te worden uitgesloten.

Dat de aangehaalde elementen echter niet voldoende ernstig en vaststaand blijken om de motivatie te ondersteunen van een beslissing die de verzoekende partij uitsluit van het voordeel van de Conventie van Geneve en dat haar dus beroofd van een internationale bescherming , met als gevolg een mogelijke terugdrijving naar Libyë, waar zij beweert dat haar leven gevaar loopt.

Hetgeen ook bekrachtigd wordt door de stelling van het Hoog Commissariaat.

Wat haar functies precies waren binnen de DA'ARA LYBIA en wat haar dagelijks leven was als beveiliging of bewaker van haar wijk bevestigt de verzoekende partij dat zij uiteindelijk met weinig

incidenten geconfronteerd werd , hetgeen zij uitlegt omdat de situatie onder controle was. (Interview 30/04/2019 p. 18).

Dat zij later echter wel een incident en zelfs meerdere incidenten aangeeft die zich aan een checkpoint voordeden , nl dat van een dronkaard die verder wou rijden , in de lucht schoot en uiteindelijk stopte Dat verder tevens rekening dient te worden gehouden met het door de verzoekende partij opgelopen trauma , die zij slechts met heel veel moeite probeert te boven komen.

Dat de aangehaalde elementen uiteraard niet zwaarwichtig genoeg zijn om de verzoekende partij van het voordeel van een internationale bescherming te beroven;

Daar waar de situatie in Libye steeds problematiek blijft ivm duidelijke schendingen van mensenrechten.

Dat verder dient te worden rekening gehouden met de navolgende elementen :

- De verzoekende partij heeft slechts school kunnen lopen tot ze ongeveer 12 jaar oud was.
- Zij heeft aldus een intellectueel laag niveau en heeft na het interview moeten toegeven dat zij niet altijd de zin begrepen had van de vragen die gesteld werden.
- Dat de verzoekende partij het ook moeilijk heeft gehad om de vragen te begrijpen en zich uit te drukke, omdat zij het Arabisch spreekt van haar bepaalde streek en dat de tolk niet afkomstig was van die streek , zodat zij elkaar niet optimaal begrepen ;
- Dat de verzoekende partij snel gestereotypeerde antwoorden geeft waarbij herhaaldelijk terug komt dat Haftar Benghazi volledig vernield heeft....
- Dat de persoonlijkheid van de verzoekende partij ook in aanmerking dient te worden genomen.
- Dat zij zich moeilijk kan concentreren en nog moeilijker lang kan blijven concentreren..
- Dat zich gedurende meerdere uren concentreren voor haar haast niet mogelijk is.
- Dat tevens rekening dient te worden gehouden met alles wat in de laatste jaren in Benghazi heeft voorgedaan.

- Op 29 jarige leeftijd heeft de verzoekende partij reeds drie oorlogen moeten meemaken

- De eerste burger oorlog in 2011 liet haar met de woede .Tal van jongeren wilden hun ontevredenheid uiten ; Zij wouden weerstand bieden maar ook zich beschermen.

- In die periode hadden bijna alle jonge mannen een groepering geïntegreerd.

- Zij heeft de groepering gevoegd met vrienden en bureu uit haar wijk.

- Het was ook een groepseffect.

- De groep keek niet uit naar een bepaalde ideologie maar wou zich vooreerst beschermen.

- Om haar veiligheid te garanderen begon zij deel te nemen aan de installaties en controle van checkpoints, die door burgers bewaakt en bediend werden (<https://www.foxnews.com/world/residents-of-libyabenghazi-set-up-checkpoints-as-airstrikes-fighting-continues>)

- Ze blokkeren de straten en de wijken met hetgeen zij vinden, vrachtwagen, banden, zandpakken , wagens , met de hoop zich te beschermen voor de constante aanvallen van het leger en die van de Islamitische milities (<https://www.foxnews.com/world/residents-oflibyas-benghazi-set-up-checkpoints-as-airstrikes-fighting-continues>)

(...)

Dat de verzoekende partij duidelijk de nadruk heeft gelegd op het feit dat zij persoonlijk steeds defensief is opgetreden en niet offensief.

Zij heeft steeds gehandeld wegens zelfverdediging in een context van oorlog;

Dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan moorden ten opzichte van de burgerlijke bevolking en persoonlijk evenmin daden heeft gesteld die hiertoe hebben kunnen leiden.

Dat de verzoekende partij verder naar de talrijke erkenningen als vluchteling die zijn tussengekomen ten voordele van Tsjetsjenen die in Russische Federatie als rebellen werden beschouwd en uiteraard de wapens hadden genomen tegen het Russische leger...

Dat er onvoldoende elementen ter beschikking staan om tot het besluit te komen van het CGVS;

Voornamelijk nog wanneer het CGVS en het Hoog Commissariaat het volgende stellen : "Volgens de 'UNHCR Position on Returns to Libya (Update II)' van september 2018 dienen Individuen die Zich tegen een partij in het Libisch conflict verzetten of als zodanig worden beschouwd en leden van de veiligheidsdiensten, waartoe Da'ara Libya gerekend kan worden, te worden beschouwd als een risicoprofiel."

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat er omwille van het feit dat hij jarenlang actief was voor de revolutionaire gewapende groeperingen Katibat Shuhada Libya al-Hurra (Libische Vrije Martelaarsbrigade) en Da'ara Libya (Libya Shield), en bij deze laatste een verantwoordelijke functie had als commandant, de dienst waarvoor hij werkzaam was zich schuldig maakte aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen, onder meer willekeurige en onrechtmatige arrestaties, onrechtmatige detentie, executies en folteringen, hij doorheen zijn carrière persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk resulteerden in de foltering, mishandeling en (buitengerechterlijke en standrechtelijke) executie van arrestanten, dient te worden besloten dat hij handelde met kennis van zaken en hij een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die van 2012 tot 2015 op systematische wijze door Da'ara Libya (Libya Shield) in Libië werden gepleegd, en er dus voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig was aan het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid zoals omschreven in artikel 1, F (a) van de Verdrag van Genève, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanbracht, daar hij vrijwillig tot de gewapende groeperingen toetrad, er drie jaar lang werkzaam voor bleef, klaarblijkelijk wel op de hoogte was van de ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen waaraan zijn groepering zich schuldig maakte, maar dit hem niet weerhield om actief te blijven binnen de groepering en dezelfde taken te blijven uitvoeren, zijn verklaring dat hij het erg zou vinden als een gewone persoon die hij arresteerde later eventueel gefolterd of gedood zou worden maar dat hij bij een terrorist hier niet kwaad over zou zijn geenszins een verschoningsgrond voor zijn daden vormt, de zogenaamde terroristen die door zijn groepering werden gearresteerd, gefolterd en/of geëxecuteerd geenszins door middel van een juridisch proces veroordeeld waren en er hier hoogstens gesproken kan worden over personen die verdacht werden van terroristische activiteiten, hij in dit verband zelf melding maakte van een voorbeeld waarbij een zogenaamde IS-strijder op het hoofdkwartier in Boutisira geëxecuteerd werd en hij na dit incident enkel vijf dagen niet meer naar het hoofdkwartier zou zijn gegaan en dan ook kan geconcludeerd worden dat er in zijn geval allerm minst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden en (iii) de door hem voorgelegde documenten een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst en werkzaamheden, elementen welke niet ter discussie staan, en voorts zijn medische en psychologische toestand beschrijven doch geen van de documenten aantoon dat hij niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2020 (CG nr. 1815622), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4.1. Luidens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: "(...) (a) moord; (b) uitroeijing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of

elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”*.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, F genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.4.2. De Raad stelt echter vast dat het administratief dossier niet voldoende elementen bevat om dit onderzoek te voeren.

Vooreerst bevat het administratief dossier niet alle documenten neergelegd door de verzoeker in het kader van zijn relaas, noch is het duidelijk voor de Raad welke de documenten zijn die zich wel in het dossier bevinden. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker volgende documenten neerlegde: *“een medisch attest, een attest van Human Rights Solidarity, uw lidkaart van Katibata Shuhada Libya Al-Hurrada, uw paspoort, rijbewijs, geboorteakte en foto's en video van uw activiteiten voor de rebellengroepering.”* Er bevinden zich in het dossier echter enkel drie e-mails van verzoeker aan het Commissariaat-generaal: een e-mail van 1 mei 2019 met een link naar een youtube-video, een e-mail van 2 mei 2019 met twee foto's die een printscreen zijn van het begin van een video en een e-mail van 10 september 2019, met kopieën van een rijbewijs en een paspoort op naam van verzoeker. De e-mail van 10 september 2019 bevat nog kopieën van drie andere documenten in het Arabisch, waarvan het niet vermeld is welke documenten dit zijn, noch is er een vertaling van deze documenten toegevoegd aan het dossier. De documenten van de verzoeker zijn in het geheel niet geïnventariseerd. Het is wel reeds duidelijk dat de foto's van verzoekers activiteiten bij de rebellengroepering en het attest van Human Rights Solidarity, die vermeld worden in de beslissing, zich *niet* in het administratief dossier bevinden. Waar het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing stelt: *“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden, elementen die momenteel niet ter discussie staan. Voorts beschrijven ze ook uw medische en psychologische toestand. Geen van de documenten toont echter aan dat u níet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.”*, is het dan ook onmogelijk voor de Raad

om dit na te gaan daar niet alle documenten van de verzoeker zich in het administratief dossier bevinden, en het evenmin duidelijk is welke de documenten zijn die wel zijn toegevoegd aan het dossier.

Daarenboven is er *geen* landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. Het centrale argument van de bestreden beslissing om te besluiten tot de toepassing van artikel 1F van het Verdrag van Genève betreft: *“Uit algemene informatie blijkt dat verschillende revolutionaire groeperingen in Libië (‘thuwar’), waartoe ook Katibat Shuhada Libya al-Hurra en Da’ara Libya (Libya Shield) kunnen worden gerekend, zowel tijdens als na de oorlog tegen Khadafi, op systematische wijze personen onrechtmatig arresteerden en in hechtenis hielden voor een onbepaalde periode zonder proces. In de verschillende detentiecentra van deze gewapende groeperingen werden gevangenen onderworpen aan folteringen, mishandelingen en executie. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van onder andere de VN-mensenrechtenraad, de VN-ondersteuningsmissie in Libië (UNSMIL), het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties (OHCHR), Amnesty International en het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de verschillende revolutionaire groeperingen in Libië, waaronder de groeperingen waar u toe behoorde, zich schuldig hebben gemaakt aan **ernstige en systematische schendingen van mensenrechten**. In tal van rapporten wordt voorts het volledige gebrek aan controle op dergelijke groeperingen, alsook de cultuur van straffeloosheid aan de kaak gesteld. Deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier”*. De informatie over de mensenrechtenschendingen die zouden zijn gepleegd door de revolutionaire groepering waartoe verzoeker behoorde bevindt zich echter niet in het administratief dossier, waardoor het voor de Raad niet mogelijk is om te onderzoeken of verzoeker onder de uitsluitingsvoorwaarden van artikel 1F van het Verdrag van Genève valt.

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Door de uiterst gebrekkige samenstelling van het administratief dossier wordt het de Raad echter onmogelijk gemaakt om te beoordelen of er in hoofde van verzoeker tot een gegronde vrees voor vervolging kan worden besloten en of verzoeker omwille van medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid met toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

De samenstelling van het administratief dossier is dermate gebrekkig dat de Raad geen toepassing wenst te maken van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS